

Mravlježerci

[Stega dne zvečer so se Indijanci odločili maščevati za ... nastalo škodo. Nalovili so nekaj polnih pesti tako imenovanih "rdečih glav" - mravelj, velikih kot nesreča (zrastejo do treh centimetrov!), vendar povsem nenevarnih. Potem so jih žive spekli, sedaj pa jedli s tekom.

"Gringo," so mi rekli, "pripoveduj nam o svojem svetu. Kako je tam?"

"Kaj natančno pa bi radi slišali?"

"Jeste ljudi?"

"Če JEMO ljudi!? V kakšnem smislu?"

"Z usti, zobmi, skozi grlo v trebuh. Jeste ljudi?"

"Kako vam kaj takšnega sploh pade na pamet? A vi jeste?"

"Nam ni dovoljeno! Tabu."

"Pa Divjaki?"

"Oni imajo iste tabuje kot mi. To so naši bratje. Nobeno pleme v tej okolici ne je ljudi.

"Zakaj pa naj bi jih jaz jedel?"

"Slišali smo, da beli ljudje jedo ljudi."

"Kakšna bedarija. Kdo tako pravi?"

"Najstarejši. Še se spominjajo časov, ko so se po naši goščavi potikali beli ljudje. To so bili vrači hudobnih duhov. Opravljali so obrede, žrtvovali ... In nas vabili, da bi se jim pridružili. Hoteli so, da bi skupaj z njimi jedli telo nekega človeka in ga poplaknili z njegovo krvjo. Na vratovih so imeli obešena železna trupla, enaka kot ta – s prstom je pokazal srebrni križec na mojem vratu. "Več ne vemo, ker je bilo to pred davnimi leti."

"In kaj se je z njimi zgodilo?"

"Pregnali smo jih. Pri nas ni dovoljeno jesti ljudi, gringo. Niti piti krvi." Ko je to izrekel, me je pomenljivo pogledal.

"Jaz pa sem slišal od svojih Najstarejših, da je bilo pred mnogimi leti, ko je bil Najstarejši izmed Najstarejših še otrok, vaše pleme znano po tem, da je jedlo človeško meso. Vedno na dan Velikega praznika. In morda še vedno je, kaj?"

"To je zaradi takšnih, kot si ti."

"Kaj zaradi takšnih, kot sem jaz?"

"Ljudje slišijo o nas, da jemo ljudi. A nam ni dovoljeno, razumeš?!" Ton njegovega glasu se je nevarno zvišal.

Tema je bila izjemno nevarna ... Pa saj sem vendar zato prišel sem – da bi odkrival prvotne običaje in verovanja.

"Od mene ničesar takšnega ne slišijo," sem skušal dejati v prijateljskem tonu.

Po teh besedah je nastala napeta tišina. Indijanec je s palico premetaval žerjavico na ognjišču, potem pa se je umiril. Še enkrat je pobezal med poleni, naposled pa potisnil palico v ogenj, me prijazno pogledal in vprašal:

"Kaj pa jim ti pravzaprav govoriš o nas, gringo? Ko se vrneš v svoj svet, zagotovo pripoveduješ kakšne zgodbe, he?"

"Pripovedujem."

"Posedate tedaj ob ognjiščih?"

"Včasih. Običajno zakurim ogenj v kaminu ..."

"He???"

"Ni pomembno, preprosto zakurim ogenj, posedemo se naokoli in začenjam pripovedovati."

"O nas?"

"Da, o vas."

"Pripoveduješ dobre stvari?"

"Pripovedujem vse. Tako kot sem to videl. Včasih samo brišem sledi, da ne bi prišlo sem še več belih ljudi."

"Pa zakaj? So beli ljudje hudobni?"

"Beli ljudje sicer ne jedo ljudi, ampak ... požirajo džunglo."

"Ne vsi, gringo, ti ne požiraš. Prej ona požira tebe."

Po teh besedah so se Indijanci glasno zakrohotali.

Tudi jaz sem se zakrohotal, čeprav mi sploh ne bi smelo biti do smeha, to pa zato, ker sem bil prav tedaj podvržen vsakodnevnu ponižujočemu ritualu obiranja klopov. Indijanec, ki se je krohotal najglasneje, je v tem trenutku čepel za mojim hrbtom in izdiral zajedavce s teh mest, ki jih sam nisem mogel doseči. (To pomeni, da sem jih z roko dosegel brez težav, toda s pogledom nikakor).

"No, sedaj nam pa povej eno teh svojih zgodb, gringo."

"O čem?"

"Na primer o tem, kako si v življenju spoznal prvega Indijanca."

Ker tako ali tako nismo imeli početi ničesar boljšega, poleg tega pa sem bil pravkar na vrsti za obiranje, sem se odločil z nečim zaposliti um in začel pripovedovati ...

Prevedel: Domen Mezeg